

ztrávenou v předposledním, tedy nikoli nejvyšším stupni platovém VIII. hodn. třídy.

Byl tedy výměr o st-lových služebních příjmech z moci úřední zrušen pro nesprávný právní názor a nelze v takovém případě podle § 151 odst. 7 a 8 plat. zák. st-li ukládati, aby přeplacený obnos vrátil. O předpis § 37 organizačního a služebního předpisu pro četnickou službu hospodářsko-správní se žal. úřad opřít nemohl, ježto předpis ten vůbec neobsahuje materiálně právní úpravu povinnosti vrácení přeplatků služebních příjmů, nýbrž stanoví jenom, jak se přeplatky služebních příjmů, zálohy a pod. zapravují, který úřad povinnost k vrácení přeplatků může naříditi a jak jest stranu o tom vyrozuměti. Předpis ten nemohl by také býti v rozporu s předpisy platového zákona.

Není tedy naříkané rozhodnutí, pokud se jím st-li ukládá povinnost vrátiti přeplatky služebních příjmů za dobu od 1. listopadu 1928 do 30. dubna 1932, ve shodě se zákonem a slušelo je v této části zrušiti pro nezákonnost. V ostatních směrech bylo pak stížnost zamítnouti.

Č. 11.549.

Školství: * Na nostrifikaci maturitního vysvědčení, nabytého v cizině, není všeobecného právního nároku.

(Nález ze dne 17. listopadu 1934 č. 20.860.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 9357/31, 8605/30, 8299/29 a 8247/29 (ohledně nostrifikace doktorských diplomů).

Věc: Zoltán H. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze o nostrifikaci maturitního vysvědčení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl výnosem školského referátu v Bratislavě z 29. listopadu 1920, tehdy jako žák VII. tř. býv. katol. vyššího gymn. v B., vyloučen ze všech středních škol na Slov. pro pašování a rozšiřování protistátních letáků. Poté dokončil gymnasijská studia, t. j. VII. a VIII. tř. na vyšším gymnasiu Mikuláše Zrinského v Budapešti, a tamtéž vykonal 22. června 1922 zkoušku dospělosti. Dále studoval v Budapešti práva a v prosinci 1928 dosáhl tam hodnosti doktora věd státoprávních. Podáním z 11. ledna 1932 žádal min. školství za nostrifikaci svého maturitního vysvědčení, nabytého v Budapešti, uváděje, že za účelem zajištění své budoucnosti potřebuje dokončiti práva na bratislavské universitě, totiž nostrifikování svého státo-vědeckého doktorátu, získaného v Budapešti. Při tom uváděl, že byl kdys bezdůvodně vyloučen ze středních škol na Slov. a že proti tomuto vyloučení bylo podáno jeho otcem odvolání, o němž však dosud nebylo rozhodnuto. Po konaném šetření sdělil žal. úřad nař. výnosem svému referátu v Bratislavě, že žádosti st-lové nelze vyhověti vzhledem k důvodům uvedeným referátem ministerstva školství a národní osvěty v jeho předkládací zprávě. Týž referát pak intimoval výnos ten st-li v tomto znění: »Ministerstvo školství a národní osvěty oznámilo sem výnosem ze dne 18. července 1932 č. 70938/32, že Vaší žádosti o nostrifikaci vysvědčení dospělosti, nabytého dne 22. června 1922 v Budapešti, není možno vyhověti.«

Maje uvažovati o této stížnosti, musel nss především konstatovati, že podle předpisů svého zákona může zkoumati toliko zákonitost nař. správního aktu, takže jakékoliv jiné zřetele (na rodinu, na založení budoucnosti) musí zůstatí stranou. Dále zkoumá nss toliko nař. rozhodnutí, v daném případě rozhodnutí min. školství o nostrifikaci a nemůže se tedy zabývati otázkou, zdali st-l byl či nebyl právem vyloučen ze všech středních škol na Slov. a zdali s hlediska svého nynějšího služebního postavení a případných dalších úmyslů nostrifikace potřebuje čili nic. Předmětem zkoumání nss-u je tedy v daném případě jenom nostrifikace maturitního vysvědčení, nabytého v Budapešti, o niž st-l — lhostejno z jakých důvodů — svým podáním z 11. ledna 1932 zažádal.

St-l nabyl maturitního vysvědčení po absolvování VII. a VIII. třídy 22. června 1922, tedy již po převratu, na vyšším gymnasiu Mikuláše Zrinského v Budapešti, t. j. mimo území československého státu. Jde tudíž o maturitní vysvědčení cizozemské.

Vysvědčení maturitní je pak svou povahou listinou v zásadě veřejnou i veřejně průkaznou a je zákonným předpokladem jednak pro studium na vyšších školách (universitách, technikách a j.), jednak k nastoupení určitých služeb, a to nejen veřejných, ale i — zde ovšem na základě všeobecně vžitých zásad — soukromých. Poněvadž však nelze předvídati, kdy a po které stránce průkaznost maturitního vysvědčení bude uplatňována, nutno uznati, že již z pojmu suverenity státu plyne, že stát může pro obvod a dosah svého imperia uznávati jen taková maturitní vysvědčení, která pod jeho autoritou byla vydána tuzemskými činiteli, resp. cizozemská vysvědčení jen potud, pokud je sám uznal, a to buď zákonným předpisem pro určitý obor vydaným, anebo individuálním volným aktem uznávacím. Z toho již samo sebou vyplývá, že nějakého v s e o b e c n ě h o právního nároku na nostrifikaci maturitního vysvědčení, nabytého v cizině, nemůže býti a také není. Nárok takový by mohl plynouti buď ze speciální zákonné normy, nebo z nějakého konkrétního správního aktu. Z tohoto hlediska vycházely patrně i normy dřívější, vydávané se zřetelem k všeobecnému studijnímu řádu (zák. č. 370/1850 ř. z.), platnému přes zák. č. 375/1919 Sb. a nař. č. 8/1927 Sb. i na území Slov. a Podk. Rusi, kde vesměs docházelo ke zvláštním uznáním či neuznáním maturitních vysvědčení, nabytých na ústavech v zemích, ležících mimo země na říšské radě zastoupené (srov. na př. výnos min. kultu z 21. května 1887 č. 9684, věstník ex 1887, str. 131 — Sarajevo, výnos z 2. ledna 1902 č. 36.711 ex 1901, věstník 1902 — Mostar, výnos z 22. března 1896 č. 710 a výnos z 27. ledna 1904 č. 982, věstník 1904, str. 108 — Travnik, výnos z 20. července 1904 č. 22.178 — Rumunsko a j., viz Beck-Kelle, Universitätsgesetze, č. 445, 453, 454, 457 a j.). Zejména pak došla hlediska ta uplatnění i v nař. min. kultu z 8. března 1869 ř. z. č. 31 (Věstník č. 28), v němž se výslovně praví, že příslušníci zemí v říšské radě zastoupených (na místo čehož nutno nyní dosaditi republiku Československou, a to ve smyslu zák. č. 449/1919 Sb.) mohou se zpravidla jen na některém uvnitř tohoto území jsoucím ústavu podrobiti účinně maturitní zkoušce, a že s vysvědčeními maturitními, kterých tito dosáhli na cizozemském ústavě, dlužno na ústavech vnitrostátního území nakládati jako s neplatnými, pokud ministr vyučování výjimečně

žáku vykonání zkoušky na cizím ústavu předem nedovolil, nebo vysvědčení taková dodatečně jako platná neuznal.

Není zde tedy na nostrifikaci maturitního vysvědčení, nabytého v cizině, nějakého všeobecného právního nároku a ani stížnost sama se po této stránce nějaké normy nedovolává (srov. ohledně nostrifikace doctorských — inženýrských — diplomů Boh. A 8605/30, 8299/29, 8247/29, 9357/31). Není-li zde však všeobecného nároku, pak se úřad nemohl dotknouti po této stránce nějakých subjektivních práv st-lových, když nostrifikační žádosti st-lově nevyhověl, byť i bez udání důvodů, což stejně stížnost nevytýká. — — — — —

Č. 11.550.

Poistenie nemocenské, invalidné a starobné: Zamestnávateľ je vo smysle §§ 261 a 9 zák. č. 221/24 Sb. len vtedy sprostý svojej trestnej zodpovednosti za nesplnenie povinnosti cit. zákonom mu uložených, keď použivši svojho práva podľa § 9 cit. zák. menoval nemocenskej poisťovne osobu, ktorú poveril podávaním oznámení, uložených podľa zákona zamestnávateľovi.

(Nález zo dňa 17. novembra 1934 č. 21.291.)

V e c: Martin S. v M. proti zemskému úradu v Užhorode o priestupok zák. č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: S ť a ť n o s ť s a z a m i e t a p r e b e z d ô v o d n o s ť.

D ô v o d y: Okr. úrad v Berehove rozsudkom z 6. marca 1931 uznal sť-ľa vinným priestupkom podľa § 18 odst. 1 lit. a) zák. č. 221/1924 Sb., ktorý spáchal tým, že pri prevádzaní lesnej manipulácie v kat. obci V. od februára 1930 do 7. júna 1930 nevyhovел povinnosti ohlasovacej, nariadenej cit. zákonom, a preto mu podľa § 262 cit. zák. uložil trest na peniazoch v čiastke 1.000 Kč, ktorý v prípade nedobytnosti premeňuje sa podľa § 262 cit. zák. na uzamčenie v trvaní 8 dní. Za dôvody uviedol okr. úrad toto: Skutková podstata trestného činu bezsporne dokázaná bola jednak výpoveďou svedka K., jednak dokladmi nemoc. poisťovne v Užhorode. K námietkam obvineného, že poveril K. s povinnosťou ohlasovacou, nemohlo sa prihliadnuť, lebo obvinený nevyhovел ustanoveniam § 9 cit. zák.

Nap. rozhodnutím zamietol žal. úrad odvolanie sť-ľovo do tohoto rozsudku z dôvodov v ňom uvedených a k námietkam odvolania podotknul, že Gejza K. bol by za priestupok ten len vtedy zodpovedný, keď by ho bol sť-ľ u okr. nemoc. poisťovne ako osobu za prihlasovanie odpovednú označil v smysle § 9 zák. č. 221/1924 Sb., a že ostatné námietky odvolania sú bezpodstatné.

O sťažnosti do tohoto rozhodnutia uvažoval nss takto: — — — — —

Sť-ľ vytýka, že k námietke jeho odvolania žal. úrad neprávom s dovolávaním sa ustanovenia § 9 zák. č. 221/1924 Sb. vyslovil, že nelžá uznať trestne za zodpovedného miesto sť-ľa Gejzu K., zamestnanca závodu, povereného s prihlasovaním a odhlasovaním delníkov k nemoc. poisteniu, preto, lebo že K. by za priestupok ten bol zodpovedný len